

Hendes hjerte banker for børnene

# Mor til en hel landsby

**Til daglig driver Esther Jensen Borbjerg Mølle Kro uden for Holstebro. Men når hun skal slappe af, foregår det i Swaziland i det sydligste Afrika omgivet af 100 børn fra den lokale SOS-Børneby. Tre af børnene er hun selv fadder for, og de får besøg af deres danske mor mindst én gang om året.**

**Æ**gte dansk idyl byder velkommen ved indkørslen til Borbjerg Mølle Kro. Godt skjult i de grønne bakker på den jyske hede nær Holstebro snurrer vandmøllen, der nærmer sig sin 600-års fødselsdag. Og i møllesøen svømmer svanerne adstadigt rundt.

Men på plænen, der grænser op til gæsteparkeringen, afslører to nysgerrige lamaer, at Borbjerg Mølle Kro ikke er noget helt klassisk sted. Skiltet mod Bomaen og de to Kubukaer understreger opfattelsen lige som træelefanten i haven.

– Jeg kalder området her for »Det Jyske Afrika«. Det begyndte, da jeg og min mand rejste rundt i Swaziland første gang i 1997. Her kom vi forbi en SOS-Børneby, som vi kørte ind til, og så var jeg solgt, fortæller den 57-årige Esther Jensen.

Kort efter hjemkomsten blev Esther Jensen og hendes nu afdøde mand, Carl, sponsorfamilie for det første barn i Swaziland. Og samtidig opstod ideen om at skabe en afrikansk plet på den danske jord. For fem år siden blev den store Boma bygget. I krogene under loftet er der plads til 20 hængekøjer, og kortklubber, virksomheder og vennepar er flittige overnattende gæster i den alternative hytte. Siden kom Kubukaerne til. Kubuka betyder formidabel udsigt, og et kig ud på møllesøen fra verandaerne omkring Kubukaerne er et storslået syn.

– Folk vil enormt gerne no-

get utraditionelt. Jeg tror, det er derfor, vi har så stor søgning på vores afrikanske hytter. En del af vores gæster er faktisk brudepar, der synes det vil være romantisk at tilbringe bryllupsnatten i den afrikanske stemning, fortæller hun.

## Glæder sig til vinteren

Selv har Esther Jensen også altid været draget af det anderledes. Sammen med sin mand og datter, der er adopteret fra Indien, har hun rejst over det meste af verden. Foreløbigt er det blevet til besøg i 67 forskellige lande. Det var derfor ikke nogen stor overraskelse, at hun efter 18 år hos det lokale skattevæsen trængte til luftforandring.

– En dag i 1987 var vi herude på kroen for at drikke eftermiddagskaffe. Vi kom til at tale om, at det måtte være spændende at være kroværter, så for sjov spurgte vi det daværende værtpar, om de ville sælge. Det sagde de til vores store overraskelse ja til. Og så gik der ikke mange dage, før vi pludselig stod med skødet i hånden og rystede på hovedet af hinanden.

Esther Jensens mand drev et byggefirma, så han gik straks i

**Oprindeligt var Esther Jensen ansat hos skattevæsenet, men eventyret lokkede, og pludselig var hun og ægtemanden blevet kroejere. I år kan hun fejre 20-års jubilæum som indehaver af Borbjerg Mølle Kro.**





Esther Jensen elsker sine afrikanske børn. På papiret er hun fadder for tre af dem, men hun betragter alle hundrede som sine egne.

Lidenskab for Afrika fornægter sig ikke i bakkene uden for Holstebro. I forbindelse med kroen er der bygget en såkaldt Boma med plads til op til 20 hængekøjer, hvor der ofte overnatter gæster.

gang med ombygning og modernisering. Ægteparret fik et hold bekendte, der havde forstand på krodriфт, til at stå for forretningen i begyndelsen, men efter et par år fik parret mod på at tage værtskasketterne på selv. Og siden har månederne fra april til oktober stået på fast arbejde på Møllekroen i noget der ligner døgn drift. For to år siden mistede Esther Jensen sin mand, men det har ikke fået hende til at skrue ned for blusset. Hverken på kroen eller rundt omkring i verden. For når der i vinterhalvåret er lavsæson på kroen, slipper hun den indre globetrotter løs.

– Mindst én gang om året skal jeg ned til mine afrikanske børn. Det har jeg bestemt. For besøgene giver både dem og mig selv en helt masse. For mig er det fantastisk at opleve, hvordan de stråler af glæde hver gang, jeg vender tilbage. Swaziland er på mange måder både et meget fattigt land og et meget rigt land. De har ikke meget, men de formår at få uendelig meget ud af uendelig lidt. Til stor glæde for hinanden.

### Dansk jul i Afrika

Esther Jensen har altid støttet SOS Børnebyerne. I dag er hun også aktiv på de indre linjer, både som bestyrelsesmedlem i SOS Børnebyerne og i lokalgruppen for Holstebro. Men det var først under det tilfældige møde med de afrikanske børn, at hun for alvor fik øjnene op for, hvor nemt – og skønt – det er at gøre en forskel.

– Der skal ikke ret meget til, før de afrikanske børn jubler af glæde. De er jo ikke så forvante som vores børn herhjemme i Danmark, så derfor er det ikke nogen svær opgave at give dem nogle gode oplevelser at tænke tilbage på, når jeg er rejst hjem igen, fortæller hun.

I alt 12 gange har Esther Jensen indtil videre besøgt børnene i Swaziland. Hun bager med dem, har lært dem at svømme i nogle nærliggende varme kilder, fortæller eventyr og plukker blomster til at pynte op med på bordene, når der skal festes.

– Vi holder altid et party, når jeg er dernede. Så hjælper vi alle sammen hinanden med at lave mad og forberede festen, og det går børnene enormt meget op i. Højdepunktet var nok for tre år siden, da jeg holdt jul dernede. Jeg havde et dansk juletræ med, og jeg lærte dem at lave risengrød, som vi spiser herhjemme. Jeg havde også pakker med til samtlige 100 børn i børnebyen. De fik hver to stykker tøj og et stykke legetøj. Det tog næsten to døgn at pakke alle de ting ind, men for mig var det en fantastisk gave at se børnenes øjne, da de pakkede ud.

Efter fast model er SOS Børnebyer indrettet med ti huse, hvor der i hver af dem bor ti børn og én mor. Hun er dagligdagens faste holdepunkt og den, som børnene hurtigt knytter sig til, når de flytter ind. Ifølge Esther Jensen ser både børn og voksne i husene sig som den familie, som børnene jo desværre ikke har selv.



*– Der skal ikke ret meget til, før de afrikanske børn jubler af glæde. De er jo ikke så forvante som vores børn herhjemme i Danmark.*

– Når jeg besøger børnebyen, taler jeg ikke ret meget med børnene om de triste ting, de har oplevet. Jeg kan godt spørge om en masse, men så snart jeg ser, at de får et trist udtryk i øjnene, holder jeg inde. Det er en bevidst beslutning, for jeg kan jo ikke gøre noget ved den situation, som børnene er havnet i. Derfor vil jeg være et positivt indslag, der i stedet bringer lyset og glæden frem i børnene. De har fået et nyt hjem og en ny mor, og det er mit udgangspunkt, fortæller hun.

Under besøgene bestræber Esther Jensen sig på ikke at gøre forskel på børnene, selv om de tre af dem naturligvis betyder noget andet, end den øvrige flok.

– Når jeg er der, laver jeg nok

lidt flere ting med mine egne børn. De er også selvskrevne til at komme med på udflugt, når vi står og skal vælge ud, hvor mange vi kan overskue at have med. Men ellers forsøger jeg at gøre en forskel for alle børnene. SOS Børnebyerne er meget eftertragtede i den fattige del af verden. Børnene bor godt, får god mad, går i skole og får i det hele taget nogle muligheder, som deres familier aldrig ville kunne tilbyde. Det er noget af et detektivarbejde at vælge ud, hvilke børn der er mest trængende til at få en plads, så derfor skal de ikke opleve, at jeg kommer og gør forskel på dem. ■

Af VIVIAN A. VOLDGAARD  
soendag@soendag.dk  
Foto: HENRIK BJERG og PRIVAT